

சூர்யகாந்தன் சிறுகதைகளில் மனிதநேயம்

அ. இம்மானுவேல் அ. *

^அ தமிழாய்வுத்துறை, பி.ஜி.பி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, நாமக்கல்-637207, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Humanism in Suryakanthan's Short Stories

A. Immanuvel a, *

^a Department of Tamil Studies, PGP College of Arts and Science, Namakkal-637207, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

immanuvela@gmail.com

Received: 14-10-2021

Revised: 07-05-2022

Accepted: 13-05-2022

Published: 30-07-2022

ABSTRACT

The literary form of the short story is something that we got from the arrival of foreigners. When this literary form entered Tamil Nadu, the creators retained only the form by taking it into their creations. They followed the old tradition without making any changes to the subject matter or the method of telling the story. The basic reason for this is that literature is based on the old literary ideals of taste, which are uncritical and instructive. This is what they defined in the theory of "art for art's sake". In the literature that arose on the basis of this theory, only certain communities were made the subject of the poem. The men who emerged from it appeared to be elevated by society, economy, and character. It was only after the arrival of Puthumaipithan and others that the short story literature underwent many changes in form and content. The basic reason for this is that they broke the legacy of the old creators, who thought those creators were those who flew in the sky, and they looked closely at the current society with the mindset that creators are also people who live as human beings. That is why the laborer, rickshaw puller, porter, sweeper, and other characters appeared in their works. Because of their forward-thinking and realistic outlook, they remained strong in the creative world, and their works were also successful. Suryakanthan was the one who entered the field of literature with progressive thinking and a realistic outlook. He stands in this new literary field and creates short stories and novels. Through his work for the last twenty-five years, Suryakanthan has made a unique mark for himself in the field of Tamil literature. He is equal to him in his work, which most vividly reflects the lives of working people and rural people. Suryakanthan has expressed humanity in his works in accordance with the idea that a creator should stand as a representative of the common man and as a humanist with unconditional love for mankind and reflect on life with the help of a writing pen.

Keywords: Suryakanthan, Tamil literature, Rural people, Humanity

முன்னுரை

சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் வெளிநாட்டினரின் வரவால் நமக்குக் கிடைத்த ஒன்றாகும். இவ்விலக்கிய வடிவம் தமிழகத்தில் நுழைந்தபோது இவற்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு படைப்பாளர்கள் வடிவத்தை மட்டும் தக்க வைத்துக்கொண்டனர். கதைப்பொருளிலும், கதை சொல்கின்ற முறையிலும் எவ்வித மாற்றங்களையும் கொள்ளாது பழைய மரபையே பின்பற்றினர். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இலக்கியம் என்பது ரசனைக்கு உரியது, திறனாய்விற்கு உட்படுத்தப்படாது, அறிவுரை வழங்குவது என்ற பழைய இலக்கியக் கொள்கைகளை அடிமனதில் கொண்டதேயாகும். இதைத்தான் 'கலை கலைக்காகவே' என்ற கோட்பாட்டில் அடக்கிக் காட்டினர். இக்கோட்பாட்டை

அடியொட்டி எழுந்த இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்ட சமூகம் மட்டுமே பாடுபொருளாக்கப்பட்டன. அதில் வெளிப்பட்ட மனிதர்கள் சமூகத்தாலும், பொருளாதாரத்தாலும், குணத்தாலும், உயர்ந்தவர்களாகக் காட்சியளித்தனர். புதுமைப்பித்தன் போன்றோரின் வரவிற்குப் பின்னர் தான் சிறுகதை இலக்கியம் வடிவத்தாலும், உள்ளடக்கத்தாலும் பல மாற்றங்களைப் பெற்றன. இவற்றிற்கு அடிப்படைக் காரணம் படைப்பாளிகள் என்பவர்கள் ஆகாயத்தில் பறப்பவர்கள் என்று எண்ணியிருந்த பழைய படைப்பாளிகளின் மரபை உடைத்து, படைப்பாளிகளும் மனிதர்களோடு மனிதர்களாக வாழ்க்கையை கொண்டிருப்பவர்கள்தான் என்ற சிந்தனைப்போக்கோடு நடப்பு சமூகத்தை இவர்கள் கூர்ந்து நோக்கினார்கள். அதனால்தான் இவர்களின் படைப்புகளில் கூலித்தொழிலாளி, ரிக்ஷாக்காரன், சுமை தூக்குபவன், துப்புரவுத் தொழிலாளி போன்றோர் அனைவரும் வெளிப்பட்டனர். இந்த முற்போக்குச் சிந்தனையும் எதார்த்தப் பார்வையும் இவர்களிடம் இருந்ததால் தான் படைப்புலகில் நிலையாக நின்றதுடன் இவர்களின் படைப்புக்களும் வெற்றி பெற்றன. முற்போக்குச் சிந்தனையும், எதார்த்தப் பார்வையும் கொண்டு புத்திலக்கிய களத்திற்குள் நுழைந்தவர்தான் சூர்யகாந்தன். இந்த புத்திலக்கிய களத்தில் நிற்குகொண்டு சிறுகதைகளையும், புதினங்களையும் படைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். சூர்யகாந்தன் அவர்கள் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தனது படைப்பின் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் தனக்கென ஓர் தனி முத்திரையினைப் பெற்றுள்ளார். இவரின் படைப்புகள் பெரும்பாலும் உழைக்கும் மக்களையும் மற்றும் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வினையும் உயிரோட்டத்துடன் பிரதிபலிப்பதில் இவருக்கு நிகர் இவரே எனலாம்.

ஒரு படைப்பாளி, பொது மனிதர்களின் பிரதிநிதியாய் நிபந்தனையற்ற மனித குல நேசத்தையுடைய மனிதாபிமானியாய் நின்று வாழ்க்கையை எழுதுகோலினால் பிரதிபலித்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்கேற்பச் சூர்யகாந்தன் தன் படைப்புகளில் மனிதநேயத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மனிதநேயம்

மனிதநேயம் என்பது சாதி, மதம் என்ற பிரிவினை மாற்றங்களுக்குள் உறழாமல், உள்ளங்களின் உணர்வுகளுக்கும், இதயங்களின் ஈகைக் குணத்திற்கும் ஓர் பாலமாகும். மனதின் மூலையில் புதைந்து கிடக்கும் நேச உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன.

“வாழ்வின் மகத்துவமே சக மனிதர்கள் மீது அன்பு, பாசம் செலுத்துவதில்தான் இருக்கிறது. ஒருவரின் வேதனை கண்டு மற்றவரும் துன்பப்படுவது, அவர்களின் துயர் துடைக்க உதவுவது, எத்தகைய எதிர்பார்ப்புமின்றி அன்பு செலுத்துவது போன்ற உயரிய பண்புகளே மனிதநேயம் எனப்படும் (Annamalai, 2001).

“உலகம் போற்றி வாழவும் மக்களிடையே அன்பு தழைக்கவும் உயரிய கோட்பாடே மனிதநேயம் எனப்படும். மனித குலச் சமுதாயம் வாழத் துணைபுரிகின்ற ஒவ்வொரு உணர்ச்சியையும், சான்றோர் மனிதாபிமானம் என்று கருதுவர் என்று மனிதநேயத்தைப் பற்றி அறிஞர்கள் விளக்கமளிக்கின்றார் (Bhakthavatsala Bharathi, 2011).

சூர்யகாந்தன் சிறுகதைகளில் மனிதநேயம்

சூர்யகாந்தனின் சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ள அன்பு, பாசம், மனிதநேயம் ஆகியவை பற்றி இக்கட்டுரையில் கூறப்பெற்றுள்ளன. சின்னப்பன் என்ற கதைமாந்தரின் மனிதநேயம், குடும்பநிலையில் சகோதரன் மற்றும் தாய் என்ற உறவுகளிடையே வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சின்னப்பன்

‘ஒரு ரோசம் வளர்கிறது’ என்ற கதையில் வரும் சின்னப்பன், மிகக் குறைந்த அளவே வருமானம் உடையவனாகக் காணப்பட்டாலும், தன் அண்ணன் குடும்பத்திற்கும் கொடுத்து உதவுவனாகக் காணப்படுகின்றான்.

“அண்ணனுடைய வாழ்க்கை ஆமை நடை போட்டது. ஆனால், சின்னப்பன் முயலாக ஓடவில்லை. ஆண்ணனையும் உடன் அழைத்துச் செல்லவே ஆசைப்பட்டான். வீட்டுச் சாமான்கள் கூட அண்ணன் மீதுள்ள பாசமிகுதியால் வாங்கிக் கொடுப்பான்” (Suryakantan, 2013).

என்பதன் மூலம் நடுத்தரவர்க்கத்துப் பொருளாதாரச் சூழலில் அவரவர் குடும்பத்திற்கே செலவு செய்யத் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் இன்றைய நிலையில் சின்னப்பன் போன்ற சிலர்தான் அண்ணன் குடும்பத்தையும் தன் குடும்பமாக எண்ணி நடந்துகொள்ளும் நிலையினை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

சின்னப்பன் வேலை செய்த ஒர்க்ஷாப் மூடிவிடவே, அவனது மனைவி தன் மகளுடன் பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுகிறாள். சின்னப்பன் அதைக்கூட அலச்சியம் செய்யாது, வயலில் வேலை செய்தாவது தன் தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதைத் தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டியங்குகின்றான்.

“அவனுடைய குறிக்கோள் என்பதெல்லாம் இந்த ஒன்றுதான் வயதான தன்னுடைய தாயை எந்தக் கவலையும் வைக்காமல் காப்பாற்றி, கண்மூடும் வரை கூடவே இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். இந்தப் பாச உணர்ச்சியின் மகத்துவம்தான் அவனுக்கு ரோசத்தை கிளப்பிவிட்டிருந்தது” (Suryakantan, 2013). என்பதன் மூலம் சின்னப்பன் தாயின் மேல் கொண்டுள்ள மாசற்ற அன்பையும், பாசத்தையும் மனிதநேயப் பண்பையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சங்கரன்

‘தலைநிமிர்ந்து நடக்கிறான்’ என்ற கதையில் வரும் சங்கரன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் நேயம், இக்கட்டான சூழலிலும் தன் மனைவியைப் புரிந்துகொண்டு நடப்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திருமணமாகி ஒரு வருடமே ஆன தன் இளம் மனைவி விசித்திரா வேறு ஒருவனுடன் உறவு கொண்டிருப்பதாகப் பலர் கூறியும் நம்ப மறுத்த சங்கரன், ஒரு சமயம் அவர்களிருவரும் உறவாடிக்கொண்டிருப்பதை நேரிலேயே பார்த்துவிடுகிறான்.

“விசித்திரா உன்மேலே எனக்கிருந்த கோபம் எல்லாம் தீர்ந்து போச்சு. உங்களை நிச்சயமா ஒண்ணும் செய்ய மாட்டேன். பயப்பட வேண்டிய நேரத்திலெல்லாம் பயப்படாமல் இருந்துட்டு இப்ப பயந்து நெளியறது உனக்கு அவசியமில்லே! உன்விருப்பம் போல இந்த ஆளையே கல்யாணம் செய்துகொண்டு சந்தோமாக வாழ்க்கை நடத்து”⁵ (மே.கு.நூல்,ப.99)

என இருவரையும் சேர்ந்து வாழ அனுமதிக்கிறான். வலக்கட்டாயமாகத் தன் மனைவியிடம் அன்பை எதிர்பார்த்திருப்பதைவிட, அவள் விரும்பும் வாழ்க்கையை அவளுக்கே கிடைக்குமாறு செய்வதன் மூலம் அவனது மனிதநேயத்தை ஆசிரியர் இனங்காட்டியுள்ளார்.

‘அன்புக்கு அடிப்படை உண்மையே அன்பும் எவ்வயிர்க்குத் தீங்கு செய்யாமையும் வருந்தும் உயிர்க்கு இயன்ற உதவிபுரிவதும் ஆகும்’ என்பதற்கேற்ப சங்கரன் என்ற பாத்திரத்தின் அன்பு நிலை இங்கு வெளிப்படுகிறது (Suryakantan, 2013).

ஆறுக்குட்டி

சிறுவயது என்றாலும் தன் தாயின் பசியைப் போக்குவதை மட்டுமே இலட்சியமாகக் கொண்டு இயங்குவதன் மூலம் ஆறுக்குட்டி என்ற பாத்திரத்தின் தாய்ப்பாசம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

“உண்மைக்கும் எதார்த்த நிலைக்கும் புறம் போகாத கதாம்சம் வேண்டும். அதாவது நடைமுறை விஷயங்களைப் பற்றி எழுதுவது நல்லது. அப்போதுதான் உண்மையான பாத்திர சிருடிகளை உருவாக்க முடியும்” என்ற கூற்றிற்கேற்ப, ‘ஆத்தா பட்டினி இருக்கக் கூடாது’ என்ற கதை எதார்த்த நிலையில்

அமைந்தது மட்டுமின்றி 'ஆறுக்குட்டி' என்ற பாத்திரத்தின் மனிதநேயம் மற்றும் பாசத்தை அறியமுடிகிறது (Dhandayudham, 1979).

"ஊர்லே திருவிழா வந்தப்போ ஆத்தா என்னைக் கூட்டிட்டுப் போயி, முறுக்கு வாங்கிக் குடுத்ததெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் வந்திரும். விழுங்கிக்குவேன் ம்.....அதுபோல இன்னும் ஒரு வாட்டியாச்சும் ஊருக்குப் போயி ஆத்தாவோட திருவிழா பார்க்கப் போற நாளு எனக்கு அமையுமானு நெனச்சுக்குவேன். அங்கே போகலீன்னாலும் சரி, ஆத்தா வவுறு பட்டினி கெடக்காமல் இருந்தால் அது போதும் எனக்கு" (Suryakantan, 2013).

சிறுவயதிலேயே படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, வேறு ஊருக்கு வந்து தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிச் சுண்டல் வியாபாரம் செய்து வரும் ஆறுக்குட்டி என்பவனுக்கு, அந்த இளம் பருவத்திற்கே உரிய வீட்டு நினைவு வந்து வாட்டினாலும் தன் சுய விருப்பத்தைக் காட்டிலும் ஒரு தாயின் பசிக்கு அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் உயர்ந்த பாசப் பிணைப்பு நிலையினை ஆசிரியர் வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

காளியப்பன்

'நற்பண்புகள் என்ற நட்சத்திரங்களிடையே இரக்கம் சந்திரனைப் போன்றது' என்பதற்கேற்ப, காளியப்பன் என்ற கதைமாந்தரின் மனிதநேயம் இரக்க வடிவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

'தண்டிக்கப்படாத குற்றவாளிகள்' என்ற கதையில் பொன்னான் என்பவன் காளைகளுக்குக் காயடிக்கும் தொழில் புரிந்து வருபவன், உயிர்களிடத்து அன்பு காட்டவேண்டும் என்பதை மறுப்பவனாக இவன் செயல்படுகிறான். "காளையின் ஜீவிதம் நசுங்கிக் காற்றோடு கலந்து கரைந்தது. பார்த்தவர்கள் நெஞ்சிலெல்லாம் ரத்தம் உறைந்தது, கட்டி சேர்ந்ததுபோல் இருந்தது. காளையின் செவேரென்ற கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து, மண்ணை ஈரமாக்குகிறது. இதனைப் பார்த்த காளியப்பன் தனது கன்னத்தில் வடிந்தோடிய கண்ணீரைத் தோளில் கிடந்த துண்டால துடைத்துக் கொண்டான்." (Suryakantan, 2013). இதில் காளைக்கு வந்த துன்ப நிலைக்காக காளியப்பன் வருந்துவது மிக மிக எதார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கணபதி

'தீவட்டி தீர்ப்பு சொல்கிறது' என்ற கதையில், தனக்குப் பெரும் தீங்கு ஏற்பட்டு விட்ட நிலையில் பண்ணையாரின் வீட்டைத் தீக்கரையாக்குகிறான் கணபதி. ஆனால் கணபதி காட்டிய கருணைக்குப் பிரதி, உபகாரமாக அந்த ஆநிரைகள் காட்டிய அன்பு உணர்வினை சூர்யகாந்தன், "அதே இடத்தலேயே அதுகள் படுத்துக் கிடந்தன. இவனிடம் கணக்கற்ற நாட்களாகப் பழகி, இவனாகவே இருந்த காளைகள் இரண்டும் நாக்கால் விரல்களை நக்கி சேமம் விசாரித்தன"¹⁰(மே.கு.நூல்,ப.39) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதன் மூலம் ஐந்தறிவு கொண்ட உயிர்கள் கூட கணபதியிடம் அன்பு கொள்ளும் அளவிற்கு அவனது தூய அன்பு காட்டப்பட்டுள்ளது. மனிதனுக்கு மனிதனே அன்போடு நடந்து கொள்ளாத இக்காலச் சூழலில், ஒரு மனிதன் விலங்குகளிடம் கூட நேயத்தோடு நடந்துகொள்கின்ற தன்மையை ஆசிரியர் தெளிவாகச் சுட்டியுள்ளார்.

'சில நெஞ்சங்களில் சில கௌரவங்கள்' என்ற கதையில் பேருந்தில் பயணம் செய்யும் ஒரு தாயும், மகளும் தங்களுக்குரிய பயணச்சீட்டை வாங்க மறந்து விடுகின்றனர். அவர்களிடம் நடத்துநர், 'அம்மா நீங்க மறதியாக் கூட டிக்கெட் வாங்காமெ உட்காந்திருக்கலாம் அதுனால என்ன? இப்ப வாங்கிக்குங்களே' என இயல்பாக எடுத்துக் கூறியும், அந்த அம்மா வாங்க மறுப்பதோடு, தான் பயணச்சீட்டு வாங்கி விட்டதாக வாதாட, பேருந்து முழுவதும் சலசலப்புக்குள்ளாகிறது. நடத்துநர், இந்நிகழ்ச்சியையும் பெரிதாக்க விடாமல், 'சரி பேச்சைவுடுங்க இந்தாங்க டிக்கெட்டைப் பிடியுங்க. காசைப் போட்டுன்னாலும் சரி பண்ணிக்கறேன்' (Suryakantan, 2013).

என அப்பிரச்சனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறார். நடத்துனருடைய பொருளாதார நிலையில் அப்பணம் பெரிதுதான் என்றாலும், அவருடைய மனிதத்தன்மை, நேயம் அதை ஈடுகட்டி விடுவதாக ஆசிரியர் இப்பாத்திரத்தின் வாயிலாகச் சுட்டியுள்ளார்.

'பால் மனது' என்ற கதையில் வரும் சிறுவன், தான் வாடிக்கையாகப் பால் ஊற்றும் வீட்டிற்கு 'ஒருநாள் தாமதமாக வருகையில் வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது. வெகு நேரம் வரை அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள்' எனக் காத்து நின்றும், வராமல் போகவே வேறு வழியின்றி வீடு திரும்புகின்றான். "இரவு இவர்கள் வீடு திரும்பிய பின்னர் பால் இல்லாமல் போனதனால் எப்படித் தவித்தார்களோ? ஒரு வேளை, குழந்தைக்குக் கூட இந்தப் பாலைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களோ என்னவோ? இதனால் அந்தச் சிசு பட்டினி கிடக்கவும் நேரிட்டதே, பாலை பிறை யூத்தி வைத்துக் காலையில் தயிராக்கிச் சாப்பாட்டுக்கு உபயோகப்படுத்துவதாகக் கூட இருக்கலாம்" (Suryakantan, 2013).

என அச்சிறுவன் பால் ஊற்றும் வியாபாரியாக மட்டும் இல்லாமல், அக்குடும்பத்தின் தேவைகளையும் உணர்ந்து வருந்துபவனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளான்.

'மறுநாள் நேரத்திலேயே வந்து, தான் நேற்று தாமதமாக வந்தமைக்குப் பணிவுடன் மன்னிப்புக் கேட்க, அந்த வீட்டுக்காரம்மா, அச்சிறுவனின் தூய உள்ளத்தைப் புரிந்து ஆச்சரியப்பட்டவராய், உதவ வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தோடு அந்த மாதம் பால் பணத்துடன் அவனுக்கெனத் தனியாகவும் பணம் கொடுக்கிறாள்.

ஆனால் அச்சிறுவனோ, ஏழையாக வாழ்ந்தாலும் தான் அன்பிற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் அடிமையானவனே தவிர, பணத்திற்கு அடிமையானவன் அல்ல என்பதை நிரூபிக்கிறான். 'என்னெச் சின்னப் பையன்லெ இருந்து எங்க பெரியம்மாதானுங்க சோறு போட்டு வளத்து துணி மணி குடுத்து, வெச்சிட்டிருக்காங்க. தாய் தகப்பனில்லாத அனாதையா. என்னெத் திரியவுடாம காப்பாத்தினது எங்க பெரியம்மாதானுங்க.....அதனாலே அவிகளுக்கு நல்ல பேரு எடுத்து குடுக்கணுமில்லைங்க' என்று கூறுவதன் மூலம், பணத்திற்கு அடிமையாகாமல், மனிதர்களின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்கின்ற அவனது உயர்ந்த பண்பினையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

'வருந்தும் மனம் திருந்தும்' என்ற கதையில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுமி, திருடனையே திருத்திகின்றவளாக படைக்கப்பட்டுள்ளாள். திருட்டையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் ரங்கன் என்பவன் சமயம் பார்த்து அச்சிறுமியின் கடிகாரத்தைத் திருடி விடுகிறான். ஆதை அறிந்த அக்கம் பக்கத்து மக்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து திருடனை அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

அப்பொழுது, கடிகாரத்தைப் பறி கொடுத்த சிறுமி ஓடி வந்து "இவரை...நீங்களெல்லாம் ஏன் இப்படிப் போட்டு அடிக்கிறீங்க. இந்த கடிகாரத்தை இவருக்கு நான்தான் கொடுத்தனுப்பிச்சேன்' என்று கூறுவதோடு ரங்கனைப் பார்த்து, 'ஏனய்யா.... இந்த கடிகாரத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிக்கிறப்போ...வெடிஞ்ச பொறகு போகச் சொல்லி, நான் சொன்னதைத் தட்டிவிட்டு வந்தீங்களே.... இப்ப இவங்களாலே சந்தேகப்பட்டு இப்படி அடிபட வேண்டியிருக்கில்லே" என்று கூறி, மற்றவர்களிடம் காட்டிக்கொடுக்காமல் அவனைக் காப்பாற்றுகிறாள். இச்சிறுமியின் அன்பினால் நாளடைவில் ரங்கன் தன் திருட்டுத் தொழிலையே விட்டு விடுகிறான் (Suryakantan, 2013).

சிறுமியின் அன்பு திருடனையே மாற்றும் தன்மையும், தீமைகளுக்குத் தீமையும் செய்தல் சாதாரண மக்களியல்பு. நன்மைக்குத் தீமை செய்தல் பேய்த் தன்மை. தீமை செய்தவருக்கும் நன்மை செய்தல் கடவுள் தன்மை என்பர். தனக்கு தீங்கு செய்தவனுக்கும் நன்மையே செய்த உயர்ந்த பண்பினை இச்சிறுமி வாயிலாக ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

பொங்கும் மனிதநேயம்

"If a Sparrow comes/before my window/I take part in the existence and pick about the gravel" (Keats, 1930) 'என் பலகணி வழியே குருவி ஒன்று வந்தால், அதன் இயக்கத்தில் என்னையும் இணைப்பேன்' என்பார் கீட்சு எனும் ஆங்கிலக் கவிஞர் (Veerasingam, 1978).

“மனிதர்நோக மனிதர் பார்க்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ” என வினவினார் (Bharathiyar, 1999).

வறுமையில் பிறந்து, வறுமையில் வளர்ந்து, வறுமையிலேயே இறுதிவரை உழன்று வரும் உழைப்பாளர்கள் மேல் சூர்யகாந்தன் கொண்ட நேசம் அளவிடற்கரியது. தன் சிறுகதைகளில் படைப்பாளி கூற்றாகவும், கதைமாந்தர் கூற்றாகவும் தன் கொதிக்கும் எண்ணங்களையும் கொட்டியிருக்கிறார்.

“அனுபவங்களின் சிராய்ப்புகள் தழும்புகளாய் இவனை ஒத்தவர்களின் உடலெங்கும் பதிந்து கிடப்பதை எண்ணும்போதே கண்களில் நீர் திரையிட்டுவிடும்” ‘தோட்டத்தில் ஒரு வீடு’ கதை நாயகன் கருதுகிறான் (Suryakantan, 2013). சாதியமைப்பு ஒழியவேண்டிப் பலர் காலம்தோறும் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் வெட்ட வெட்டத் தழையும் மரம்போல் இருக்கிறது சாதி என வேதனைப்படுகிறார் ஆசிரியர்.

“ஊருல சுடுகாட்டுலயும் மாதாரிக்கு எடம் கிடையாது”, என இறந்த பின்பும் தள்ளி வைக்கப்படும் சகோதரர் நிலைக்கு வாடுகிறார். குடிநீருக்காக மக்கள் அலைவதை ஆசிரியர் இப்படி கூறிப் புலம்புகிறார்.

“ஆகாரத்துக்குப் பறக்குற காக்காக் கூட்டம்மாட்டம் தோட்டம் தோட்டமாய்ப் பறந்தடிச்சிட்டுத் திரியறாங்க”.. என்று மக்கள் மேல் கொண்ட நேயம் இவரை உருக வைக்கிறது. தீங்கு செய்த வேலப்பன் மீது இரக்கப்படும் பொம்மனின் மனிதநேயம் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. கதர்வேட்டி அய்யனின் மனிதநேயம் கனன்றுகொண்டிருக்கிறது.

‘சில மானங்களும் சில மெளனங்களும்’ கதையில் ராமசாமி தன் மகன்களுக்குச் சொத்தினைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சோகமயமாகி விட்டதற்கு, காளப்பட்டியய்யன் மனம் நொந்து பேசுகிறார்.

‘கனிஞ்சு போயி நின்ன இவனெ கல்லுல அடிச்சதோட மட்டுமா வுட்டுட்டுப் போனானுக, வேரோட வெட்டித் தள்ளி அவனுக பொண்டாட்டிகளுக்கு வெந்தண்ணி வெச்சுக் குடுக்கிறதுக்கு அடுப்பெரிக்கக் கொண்டுபோன கதையாவவல்லெ பண்ணிப் போட்டானுக, அதை நெனச்சாத்தா எனக்கே நெஞ்செல்லாம் நோகுது, இவன் மனசுதான் எத்தனெ எனகுன மனசு’ என்கிறார் (Suryakantan, 2013).

பண்ணையில் இரவுக்காவல் இருக்கும் ‘விடிய துடிக்கும் இரவுகள்’ கதை நாயகன் பொம்மன்,

“இந்த செம்மண்ணுல நம்ம ஆளுகளோட ரத்தம் கொஞ்சமாவா சிந்தியிருக்குதுங்கறே”

எனச் சொல்லும்போது, உலக உழைப்பாளர்களின் ஒட்டு மொத்தப் போராளியாக எண்ணி உருகுவது பொம்மனா? இல்லை சூர்யகாந்தனா? எனப் படிப்பவர்கள் திகைப்பர். “மலைமுழுவதும் ஜலதரங்கம் ஒழிக்கின்றதைப் போல பல நூற்றுக்கணக்கான குரல்கள்-குஞ்சுகளுக்கு இரையூட்டுகிற அந்தப் பாச ஓசையைப்” பொம்மனுடன் சேர்ந்து சூர்யகாந்தனும் நேசிப்பது புரிகிறது (Suryakantan, 2013).

மண்ணில் தெரியுது வானம்

நாட்டு வரைப்படத்துக்குள் எப்படித்தேடினாலும் கிடைக்காத குக்கிராமங்கள், அங்கே மண்ணோடு போராடிக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தும் பாமரர்கள். அவர்களுக்குள்ளிருந்தே போராட ஒருவன் வருவதும், அவன் பின்னால் ஊரே அணி திரள்வதும், ஒரு புரட்சி இயல்பாகச் சூல்கொண்டு வெடிப்பதைக் காட்டுகின்றன.

கிராமிய மணம் கமழும் சூர்யகாந்தனின் சிறுகதைகளில் மண் வாசனையும் மனிதநேயமும் செம்புலப் பெயல் நீர் போலக் கலந்துள்ள பாங்கு, இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களால் வியந்து பாராட்டப்படும்.

உள்ளதை உள்ளபடி உரைத்து, படிக்கும் வாசகனுடைய அறச்சினத்தைத் தூண்டிவிடும் வல்லமையால் சூர்யகாந்தன் சிறுகதைகள் சமுதாய மாறுதலுக்கோர் போர்க் கருவியாகத் திகழும் என உறுதி கூறலாம்.

முடிவுரை

மேற்கண்ட சிறுகதைகளின் வழி, சூர்யகாந்தனின் படைப்புகளில் உயர்ந்த லட்சியங்கள் உள்ளன என்றும், 'எதார்த்த நிலைகளில் அன்பு, மனிதநேயம் இவை காட்டப்பட்டுள்ளன என்றும் காண முடிகிறது. இவை யாவும் அவர் எழுதுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தவை என்றும் அவர் வாழும் சமுதாயம் தந்த அனுபவமும் ஆசிரியர் தன் குடும்பம் சூழலும்தான் என அறியமுடிகிறது.

References

- Annamalai, M. (2001) Namadhu Panpatil Nattupura Ilakkiyam, Malar Pathippagam, Madurai, India.
- Bhakthavatsala Bharathi, S. (2011) Panpaattu Manudaviyal, Meiyappan Pathipagam, Chennai, India.
- Bharathiyar, (1998) Bharathiar Kavithagal, Kumaran Kumaran Pathippagam, Chennai, India.
- Dhandayudham, R. (1979) Samuga Navalgal, Tamil Puthagalayam, Chennai, India.
- Keats, (1930) A Preface to Literature, The Macmillan pvt Ltd, Newyork.
- Suryakantan, (2013) Sooryakanthan Sirukathaigal, Meenakshi Puthaka Nilayam, Chennai, India.
- Veerasingam, T.V. (1978) Tamil Samooga Navalkal, Tamil Puthagalayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License